“అంత మాట అనకండీ! మన మధ్య క్షమాపణలేమిటి? పాలు ఎక్కడన్నా నీళ్ళని క్షమాపణలు అడుగుతుందా ... ” అంటూ ఇంకా ఉదాహరణలు చెప్పబోయి రాధ మొహంలో భయం ఛాయలు కనపడటం చూసి ఆపుచేశాడు.

ఇద్దరూ రెండు అడుగులు వేశాక “రాధగారూ! ఈ శుభ సమయంలో మిమ్మల్నో కోరిక కోరనా” అని అడిగాడు సందిగ్ధంగా.

“ఏమిటి?”

“మనం ఒక రెండు-- రెండంటే రెండు నిముషాలు ఆ పార్కులో కూర్చుందామా?”

రాధ ఉలిక్కిపడి “అమ్మో!” అంది.

“ఎంతో వద్దండీ. రెండే నిముషాలు. అదిగో అటు చూడండి.”

రాధ అటు చూసేసరికి ఒక ఆకారం కిళ్ళీకొట్టు పక్కకి దాక్కుంది, సరిగ్గా కనపడలేదు.

“ఆయన మా మామయ్య. ఆయన కూతురు హిడింబి, నా కిచ్చిపెళ్ళి చేయాలని ఉద్దేశ్యం. ఆయన మనసు విరిగిపోవటం కోసం మీరు నాతో రెండు నిముషాలు... ప్లీజ్ .... ప్రేమాభిషేకం సినిమా చూడలేదూ, అలా అన్నమాట” బ్రతిమాలుతున్నట్టు బిక్క మొహంతో అన్నాడు.

“సరే, పదండి”

అది చూసి రామలింగం నిప్పులు తొక్కుతున్న వాడిలా అక్కణ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

అతడు వీధి మలుపు దాటగానే, అది గమనించి మురళి ఆగి “ఇక చాలండీ. పార్కులోకి వెళ్లనఖ్ఖర్లేదు, మనం గెలిచాం” అన్నాడు.

“గెలవటమేమిటి?”

మురళి తడబడి “అదే! మా మావయ్య మనసు విరిగిపోయింది. మీకు థాంక్స్” అన్నాడు.

“నేనే మీకు థాంక్స్ చెప్పాలి. ఆడపిల్ల పార్కుకి వస్తూంటే అన్నమాట మీద గౌరవముంచి, కేవలం మీ పని అయ్యేవరకూ ఉపయోగించుకున్నారు. ఇంకో అల్లరి కుర్రవాడే గానీ అయితే ఈ అవకాశాల్ని అలుసుగా తీసుకుని మాటలు పెంచేసేవాడు”.

మురళి కరిగిపోయాడు.“రాధగారూ! మీకెలా చెప్పనండీ! నేను మీరు ఊహించినంత మంచివాడిని కాదండీ. మీ మెప్పు సంపాదించటం కోసం వెనుక గ్రామ్‌ఫోన్ పెట్టి ముందు పాట పాడేశాను” అన్నాడు.

“పర్లేదులెండి, కుర్రవాళ్ళన్నాక ఆ మాత్రం హుషారుండాలి” అంది రాధ నవ్వాపుకుని.

మురళి కొంచం ఆగి భయం, భయంగా తటపటాయిస్తూ “ఇదంతా ఎందుకో తెలుసాండీ” అన్నాడు.

“ఎందుకండీ”

“మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను.... అందుకు” అతడి మాటలు పూర్తి కాలేదు. రాధ

వుంది.

దూరంగా బైనాక్యులర్స్‌తో మేడమీద నుంచి ఇదంతా చూస్తున్న ఒక ఆకారం అక్కణ్నుంచి తప్పుకుంది.

* * *

ఆ రాత్రి రాధకు చాలాసేపు నిద్ర పట్టలేదు. ఎంత వద్దనుకున్నా మురళి గురించే ఆలోచనలు కమ్ముకొస్తున్నాయ్. "రాధా" అన్న పిలుపు చెవుల్లో వినిపిస్తూనే వుంది. తను మరీ పాతకాలపు చాదస్తాలూ, ఆచారాలూ, దుస్తులూ, అలంకరణలతో ముసలమ్మలా కన్పిస్తోందని తన స్నేహితురాండ్రందరూ అంటూంటే ఇతగాడికేమో తను అందంగా కనిపించిందా?

అంతలో ఆమె ఆలోచన్లు మరో విధంగా మలుపు తిరిగినయ్! ఎంత తప్పు చేస్తోంది తను! తను ప్రేమించటానికి ప్రేమించబడటానికి అనర్హురాలు! కొంచంసేపు విచక్షణాజ్ఞానం మర్చిపోవటంతో ఎంత ప్రమాదం సంభవించింది. ఆమె మనసులోనే గట్టిగా లెంపలు వేసుకుంది.

బలవంతంగా కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోతుంటే ప్రక్కనే వున్న కిటికీలోనుంచి మళ్ళీ "రాధా!" అంటూ రహస్యంగా, మత్తుగా, తీయగా ఎవరో పిలుస్తున్నట్లు వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచింది. కిటికీలోంచి మురళి మొఖం నైట్ బల్బ్ కాంతిలో తమాషాగా అందంగా కనబడుతోంది. చిరునవ్వుతో తనవంకే తన్మయత్వంతో చూస్తున్నాడతను.

"మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నా రాధా! ఎంతో గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాను" అన్నాడతను.

రాధకు భయం వేసింది. ఒక్క ఉదుటున మంచం దిగి లైట్ స్విచ్ వేసింది. కిటికీ దగ్గర మురళి మొఖం కనిపించలేదు. ఒకవేళ గోడదూకి తన గది కిటికీ దగ్గరకు రాలేదు కదా అతను?

తలుపు తెరచి బయటకు నడిచి చూసిందామె. బయట కాపలా వున్న కుక్క ఆనందంగా తోక ఊపింది.

"హమ్మయ్య! అంతా తన ఊహే? అతను రాలేదు! వస్తే కుక్క అరవదూ?" సంతృప్తిగా తలుపులు మూసి మళ్ళీ పడుకుందామె.

అయితే రాత్రి పన్నెండయిపోయినా నిద్ర పట్టటం లేదు. ఇంక లాభం లేదని లేచి భగవద్గీత పుస్తకం తెరచింది.

"కుతస్త్వా కశ్మల మిదమ్, విషమే సముపస్థితమ్,
అనార్య జుష్టమ స్వర్గ్యమ్ అ కీర్తి కరమర్జున!"

"అర్జునా! విపరీతమయిన సంకట సమయంలో నీచులకు తగినదియూ, ఉత్తమ గతులకు ప్రతిబంధకమైనదియూ, విశాల భావము కానిదియూ అయిన ఈ మాలిన్యం నీకు ఎక్కడి నుంచి దాపురించింది "

రాధ ఇంక చదవలేక పోయింది.

అవును! ఎక్కడ నుంచి దాపురించిందీ మాలిన్యం తనకు? ఏమో! తెలీటం లేదు! ఇంతకాలం ఎలాంటి మనోవికారం లేకుండా ప్రశాంతంగా గడుపుతును తన జీవితంలో మురళి

వల్ల ఇంత అల్లకల్లోలంగా తయారయింది?

ఎందుకు, తనని మనసులో నుంచీ, ఆలోచనల్లో నుంచి తొలిగించలేకపోతోంది తను?

ఆమె మనసు దిటవు పర్చుకొని లైటార్పి నిద్రపోవడానికి గట్టి ప్రయత్నం మొదలుపెట్టింది.

“ఏమండోయ్! రాధగారూ! నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నానండీ!” మళ్ళీ అదే రహస్యమైన గొంతు!

ఈ సారి తన చెవి దగ్గరే ---

***

రామలింగం దిగాలుపడి కూర్చుని వున్నాడు. అంతకు ముందు రోజు జరిగిన సంఘటన అతనికి మతి స్థిరంతప్పేట్లు చేసింది. అప్పటి నుంచీ మనసు మనసులో వుండడం లేదు.

రాధ --- మగపిల్లలను ఆమడ దూరంలో వుంచే రాధ --- పలుకరించగానే ఆ మురళి చెంప పగలకొట్టకుండా -- అతనితో నవ్వుతూ మాట్లాడడం ఎలా జరిగిందో తనకింకా అర్థం కావటం లేదు. పోనీ మాటలాడి, అక్కడితో వచ్చేసినా తనకింత చికాకు వుండేది కాదు. అతనితో పాటు తను చూస్తూండగానే పార్కుకి కూడా వెళ్ళింది.

“హలో గురూజీ” పరుగుతో లోపలికొచ్చాడు మురళి. వెంటనే తన మొఖం మీది భావాలను చెరిపేసుకొని చిరునవ్వు నవ్వాడు రామలింగం.

“ఇప్పుడేమంటారు గురూజీ! రాధతో నిన్న మాట్లాడాను! ఆ తరువాత ఇద్దరం పార్కు కెళ్ళాం --”

“చూశాను” కటువుగా అన్నాడు రామలింగం.

“పార్కులో ఏం జరిగిందో మీకు తెలుసా!”

“ఆ! ” అన్నాడు రామలింగం.

“రాధా - నేనూ గాఢంగా కౌగిలించుకొన్నాం -- ”

రామలింగం తలమీద పిడుగు పడినట్లయింది.

“కౌ ... కౌగిలించుకొన్నారా?” చెమటలు తుడిచేసుకుంటూ గాభరాగా అడిగాడు. రామలింగం అలా తను చెప్పే ప్రతి డైలాగుకీ రియాక్షన్ ఇవ్వడం, చెమటలు తుడిచేసుకోవడం చూస్తే సరదా పుట్టుకొచ్చి ప్రహసనాన్ని మరింత పొడిగించాడు మురళి.

“కౌగిలించుకోవటమా! దటీజ్ నథింగ్! ఆ తరువాత ఇద్దరం ఫ్రెండ్ రూమ్‌కెళ్లినప్పుడు జరిగిన విషయాలు చెబితే మీరు మూర్ఛపోతారు --”

రామలింగం మూర్ఛపోబోతూ హీన స్వరంతో అడిగాడు “మీ ఫ్రెండ్ రూమ్ కెళ్ళారా?”

“వెళ్ళటమేమిటి గురూజీ! వాడిని అర్జంటుగా బయటకు నెట్టి, తలుపు వేసుకొని -- ఆమె మొహం చేతుల్లోకి తీసుకొని -- ”

“... తీసుకొని” క్షీణించిన గొంతుతో అడిగాడు రామలింగం.

“తీసుకొని -- సినిమాల్లో బాన్ చేసిన ‘ముద్దు’ --- అంటే ‘కిస్’ ..... అది పావుగంట సేపు ...”

‘ఓరి అప్రాచ్యుడా ...’ తనలో తను గొణుక్కుంటున్నట్లు అన్నాడతను.

“అక్కడితో ఏమయింది? ఆ తరువాత జరిగిన సంగతి చెబితే మీరిక్కడే హరీమంటారు ...”

“ఆ తరువాత ఇంకా వుందా, దుర్మార్గుడా! ఆపు ---” కోపం పట్టలేక గట్టిగా అరిచాడు రామలింగం.

మురళి వులిక్కిపడ్డాడు.

“అదేమిటి సార్ -- అలా అరిచారు ?”

“ఇంకేం చెప్పకురా దౌర్భాగ్యుడా! రాధ ఎవరనుకుంటున్నావ్?

మురళి ఆశ్చర్యంగా చూసి ---“అంటే రాధ ఎవరో మీకు తెలుసా గురూజీ ?” అని అనుమానంగా అడిగాడు.

“తెలియటమేమిట్రా! రాధ నా మేనకోడలు.”

ఇప్పుడు మురళి స్థాణువయ్యాడు. ఆ తరువాత కొద్దిసేపు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఆ తరువాత విస్తుపోవడంలాంటి దశలన్నీ దాటాక ....

“రా ...... రాధ ... మీ .... మేనకోడలా?” అన్నాడు గొంతు పెగల్చుకొని.

“ఆ ... ఆ ... అవును” కోపంతో మండిపడ్తూ అన్నాడు రామలింగం.

“అ ....అ .... అయితే మీరు నన్ను క్షమించాలి” గాబరాగా అన్నాడు, “ ముందు మనం ఇలా న .... నత్తిగా మాట్లాడుకోవడం మానేద్దామా సార్!”

“క్షమించటం ఎందుకు ? ముందది చెప్పు, నాకు బి.పి. వస్తూంది. అంత క్షమించకూడని పని ఏదయినా చేశావా?” కంఠం వణికింది రామలింగానికి.

“అబ్బే అటువంటిదేమీ లేదు సార్! క్షమించటం ఎందుకంటే ఇందాక రాధా నేనూ ముద్దుపెట్టుకున్నామని చెప్పాను చూడండి -- అది అబద్ధం, కౌగిలించుకోవటం కూడా అబద్ధమే. మొహం చేతుల్లోకి తీసుకోవడం కూడా అబద్ధమే! ...”

“ఓరి అప్రాచ్యుడా! ఒక్కటొక్కటే వర్ణించనక్కరలేదు, అసలేం జరిగింది? అది చెప్పు ” అని అరిచాడు రామలింగం.

“నిజం చెప్పాలంటే అసలు మేము పార్కుకక్కూడా వెళ్ళలేదు సార్. దూరం దూరంగా - చాలా దూరంగా - అంటుకోడానికి వీలులేనంత దూరంగా పార్కు బయటే నిలుచుని మాట్లాడుకున్నాం”

రామలింగం మొఖంలోకి పోయిన కళ తిరిగి వచ్చేసింది. రాధ తన నమ్మకాన్ని నిలబెట్టింది.

“నిజం సార్! నా మాట మీద నమ్మకం లేదా?”

రామలింగం ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఈ మురళి మళ్ళీ రాధను కలుసుకోకుండా చేయాలంటే రాధ విషయం ఉన్నదున్నట్లు చెప్పేస్తే మంచిది. వాళ్ళ పరిచయం అక్కడితోనే ఆగిపోతుంది అవును. అదే మంచిది.

"బాబాయ్ గారు!" నెమ్మదిగా పిలిచాడు మురళి.

రామలింగం ఈ సారి తృళ్ళిపడలేదు. ఉలిక్కి పడనూలేదు. రాధతో పార్కుకి వెళ్ళగలిగినవాడు ఏ క్షణంలోనైనా అలా పిలవగలడని ముందే వూహించాడు.

"బాబాయ్ గారూ! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇక నుంచీ మనిద్దరం ఏమంటారు?"

"ఊ ...." తన ఆలోచనలలో తనుండి అన్నాడు రామలింగం --

"మా నెత్తిమీద ఇరవై అక్షింతలు చల్లారంటే మీ ఋణం తీర్చుకోలేను" అంటూ రామలింగం మొహంలోకి చూసి.... "అదేమిటలా అయిపోయారు? మాట్లాడరేం?" అన్నాడు.

"నువ్వు రాధను పెళ్ళి చేసుకోవటం అసంభవం నాయనా!"

మురళి ఖంగారు పడ్డాడు "అసంభవమా? ఎందుకని?"

"ఆమెకిదివరకే వివాహం అయింది కాబట్టి..."

మురళి నిర్ఘాంతపోయాడు. తేరుకోవటానికి పావుగంట పట్టింది.

"గురూజీ! నన్నన్యాయం చేయకండి! రాధకు అదివరకే పెళ్లవటమేమిటి? వివరంగా చెప్పండి!"

"అదో పెద్ద కథ నాయనా!" అని ఆగి వివరంగా చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

6

"రాధ నాయనమ్మ -- మరణశయ్యి మీద వున్న రోజులవి.

సుమారు పదేళ్ళవుతుందేమో లేక అంతకన్నా ఎక్కువే కావొచ్చు.....

అప్పుడు రాధ వయసు ఎనిమిదేళ్ళు! మా దూరపుబంధువు శారదమ్మకు ఇద్దరు మొగపిల్లలు. వాళ్లలో పెద్దవాడు కృష్ణ మాతోనే వుండేవాడు. కృష్ణకూ, రాధకూ పెళ్ళి జరిగితే చూసి, సంతృప్తిగా కళ్ళు మూయాలని అమ్మ కోరిక. కొద్దిరోజులు ఆమె మాటలు ఎవ్వరం పట్టించుకోలేదు గానీ, ఒక రోజు ఆమె పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా మారిపోయింది. మరో గంటో రెండు గంటలో అని చెప్పారు డాక్టరుగారు. ఆ స్థితిలో ఆమె తన కోరిక తీర్చాలని పట్టుబట్టింది. విధిలేక ఆ చిన్నపిల్లలిద్దరికీ పెళ్ళి చేసి, దండలు వేసి తీసుకొచ్చి ఆమె ముందు నిలబెట్టాం. ఆమె సంతృప్తిగా కన్ను మూసింది.

ఆ తరువాతే వచ్చింది గొడవ!

వాళ్ళ నాయన విషయం తెలిసి పెద్ద రాద్ధాంతం చేశాడు. చిన్న కుర్రాడిని చదువు కోసం ఇంట్లో పెడితే మూడు ముళ్ళూ వేయించేస్తారా? అని రంకెలు వేశాడు. అప్పటికప్పుడు ఆ ముసలమ్మ తృప్తికోసం అలా వేయవలసి వచ్చిందనీ, నిజానికి పూర్తి పెళ్ళి జరగలేదనీ మేము

వేశాడు. నాకూ కోపం వచ్చింది. మాటా మాటా పెరిగింది. కృష్ణని తీసుకుని అతడు వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరువాత ఆ ఇంటికీ మాకూ రాకపోకలు లేవు. నేనూ ట్రాన్స్‌ఫర్ల మీద ఊరు ఊరు తిరిగాను. కానీ వాళ్ళెక్కడా కనిపించలేదు."

"బాబాయ్"

చెపుతూన్న రామలింగం ఆపుచేశాడు.

మురళీకృష్ణ మొహం, అప్పటివరకూ విన్నది నమ్మలేనట్టు విభ్రాంతితో వెలిగిపోతూ వుంది.

లేచి ----"నేను బాబాయ్ మురళీకృష్ణని" అన్నాడు ఉద్వేగంతో.

"రాధకీ, నాకూ దండలువేయించింది మీరే. నాకు అంతా కళ్ళకుకట్టినట్టు జ్ఞాపకం వుంది"

ఈసారి విస్తుపోవటం రామలింగం వంతయింది.

"అవును నేనే కృష్ణని..."

కొద్దిసేపు తదేకంగా చూసి, రామలింగం ఒక్క ఉదటున లేచి అతడిని కౌగలించుకున్నాడు "ఒరే కృష్ణా! ఎన్నాళ్ళకి కలిశావురా! ఇంతకాలం ఒకరికొకరం ఇంత దగ్గరగా వుండీ తెలుసుకోలేకపోయామంటే -- చాలా చిత్రంగా వుంది. అమ్మెక్కడుందిరా? అమ్మా--నాన్నా-- తమ్ముడూ..."

కృష్ణ మొహం వాడిపోయింది.

"అమ్మ నాన్నని హత్యచేసి జైలుకెళ్ళింది బాబాయ్!" అన్నాడు.

రామలింగం బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడి, కృష్ణని వదిలేశాడు.

"నాకు సరిగ్గా తెలీదు. చాలా చిన్నవయసు. నాన్న సంగతి తెలుసుగా. బాగా తాగేవాడు. తాగితే వళ్ళూపై తెలీదు. రోజూ వచ్చి అమ్మని కొడుతూ వుండేవాడు. ఒకరాత్రి అలా కొడుతూ వుంటే తమ్ముడు వెనుక నుంచి కత్తిపీట విసిరేశాడట. లేదా నాన్నే తూలి దానిమీద పడ్డాడో, మొత్తం మీద తమ్ముడు భయంతో ఇంట్లోంచి పారిపోయాడు. తనే నాన్నని చంపినట్టు అమ్మ వప్పుకుంది. పోలీసులు అమ్మని అరెస్టు చేశారు. నేను రోడ్డున పడ్డాను."

"మరి అమ్మెక్కడుందిరా?"

"తెలీదు. అసలిదంతా నాకు తెలియటం కూడా అమ్మకిష్టం లేదు. ఆ రోజుల్లోనే నరసింహంగారి దగ్గిర వాగ్దానం తీసుకుంది. ఇవేమీ నాకు తెలియనివ్వనని.... రాత్రికి రాత్రే నన్ను ఆ ప్రదేశం నుండి తీసుకు వెళ్లిపొమ్మని పోలీసుల్ని బ్రతిమాలిందట. అంత చిన్న వయసులో అమ్మకోసం నేనెంత ఏడ్చినా నన్ను ఆ కోర్టు వ్యవహారాలకి దూరంగా వుంచారు. నేనూ క్రమక్రమంగా ఈ విషయాలన్నీ మర్చిపోయాను. నా తల్లి కోర్కె ఆ విధంగా నెరవేరింది".